

Shri...

ஆத்ம ஜோதி

தில்லை நடராஜர்

ஓர் ஆத்மீக
மாத வெளியீடு.

எல்லா உலகிற்கும்
இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும்
இறைவன் ஆலயமே.

- சுத்தானந்தர்

ஜோதி 18 | விசுவாசு ஓர் மாதம் 1௨ [11-2-66] | கூடர் 4

பொருளடக்கம்

சிவராத்திரி விரத மகிமை	97
மூர்த்தி விசேடம்	98
சிவராத்திரி	99
உண்மை உணர்ந்தாள்	103
சந்தான கரணி	105
பெரிய புராணம் வகுக்கும் வாழ்க்கைத் தத்துவம்	112
மாய உடம்பும் மாயா உடம்பும்	119
சிவானந்த சற்குரு திருத்தாள் வாழி	123
அமரநாத் யாத்திரை	125

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

ஆயுள் சந்தா:- 100.00 — வருடச் சந்தா:- 3.00
தனிப்பிரதி சதம்:- 30.

கௌரவ ஆசிரியர்
திரு. க. இராமச்சந்திரா

பதிப்பாசிரியர்
திரு. நா. ழத்தையா

“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலப்பிட்டி. (சிலோன்)

போன்:- 353.

சிவ ராத்திரி விரத மகிமை

எக்கு ணத்தினும் அருந்தவம்
அல்லதொன் றில்லென வெடுத்தோதி
அக்கு ணத்துட னொழுகிய
முனிவர்க் கருந்தவம் தலைநின்று
முக்கு ணங்கடிந் தியற்றிய
சூதமா முனிவரன் முறைநோக்கி
மெய்க்கு ணத்தவத் தலைவீர்காள்
இன்னு மோர்விரதமுண் டதுகேண்மின். 1

என்றுரைத் தவர்க்கி யம்புவான்
மழவிடை யேறுகைத்திடு மெம்மான்
சென்ற சிந்தையில் திருவுளம்
உவந்தது தேவரும் முறைநோற்பார்
நன்றெனுஞ் சிவராத்திரி
பீங்கிது நோற்பவர் நறுங்கொன்றைப்
பொன்றி கழ்ந்திடு சடைமுடிக்க
கயிலையம் புனிதனிற் றெழுநிற்பார். 2

ஒற்றை யாழியங் கடவுளார்
வைகலி னுணவொழிந் துதயம்போய்
முற்று கங்குலின் யாமமோர்
நான்கினு முறைமுறை துயில்போக்கிக்
கற்றை யஞ்சடைக் கடவுளை
விதிமுறை யருச்சனைக் கடனற்றிப்
பிற்றை வைகலிற் பாரணங்
கூட்டுவார் பெறற்கருங் கதிசேர்வார். 3

மூர்த்தி விசேடம்

-(பரஞ்சோதிமுனிவர்)-

— ❦ —

- ஆலவா யலர்ந்த செம்பொ னம்புயப் பெருந்தீர்த் தத்தின்
மேலவாம் பெருமை தன்னை வ்ளம்புவா ரெவரே யங்கண்
நீலமா மிடற்று முக்க னிராமய னறிவா னந்த
மூலமா விலிங்க மேன்மை முறையினு லறைய லுற்றும். 1
- பொன்னெடு மேரு வெள்ளிப் பொருப்புமந் தரங்கே தாரம்
வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரண வாசி யாதிப்
பன்னருந் தலங்க டம்மிற் பராபர விலிங்கந் தோன்றும்
முன்னரிக் கடம்பின் மாடே முளைத்ததிச் சைவ லிங்கம். 2
- அப்பதி யிலிங்க மெல்லா மருட்குறி யிதனிற் பின்பு
கப்புவிட் டெழுந்த விந்தக் காரண மிரண்டி னாலும்
ஒப்பரி தான ஞான வொளி திரண் டன்ன விந்தத்
திப்பிய விலிங்க மூல விலிங்கமாய்ச் சிறக்கு மன்றே. 3
- இந்தமா விலிங்கத் தெண்ணுன் கிலக்கண விச்சை மேனி
அந்தமி லழகன் பாகத் துமையொடு மழகு செய்து
சந்ததம் விளக்கஞ் செய்யுந் தகைமையை நோக்கிச் சோம
சுந்தர னென்று நாமஞ் சாத்தினார் துறக்க வானார். 4
- திறப்படு மூலகமெங்கும் வியாபியாய்ச் சிறந்து நிற்கும்
அறப்பெருங் கடவுள் சோம சுந்தர னதன லன்றே
கறைக்கதிர் வடிவேற் றென்னன் கையிற்பொற் பிரம்பு பட்ட
புறத்தடித் தழும்பு மூன்று புவனமும் பட்ட தன்றே. 5
- சொற்றவிச் சமட்டி யான சோமசுந் தரனைக் காணப்
பெற்றவர் வியட்டியான பிறபதி யிலிங்கங் காணல்
உற்றவ ராவ ரென்னென் றுரைக்கின்வே ரூட்டு நீர்போய்
மற்றைய சினைக ளெல்லாந் தழைவிக்கு மரத்தின் மாதோ. 6

சிவராத்திரி

(ஆசிரியர்)

இராத்திரிச் சிவராத்திரிதான் என்று நண்பர் ஒருவர் அலுத்துக் கொள்கின்றார். காரணம் அவர் இரவு முழுவதும் நித்திரை விழித்திருக்கின்றார். இப்படியாகச் சிவராத்திரி என்ற சொல்லு தமிழ் அறிந்த மக்களிடையே மரபுப் பொருளாக வழங்கி வருவதைக் காண்கின்றோம். எமது விரதங்களுக்கெல்லாம் தலையாய விரதம் சிவராத்திரி விரதமாகும்.

தனித்திரு, பசித்திரு, விழித்திரு என்பன நம் முன்னோர் சாதனையில் கண்ட அநுபவங்களாகும். தனித்திரு என்றால், ஏதோ ஒரு அறையுள் சுதவைத் தாளிட்டு விட்டு உள்ளே உடலைத் தனியாக வைத்திருத்தல் என்பது பொருளல்ல. பெரிய சனசந்தடி உள்ள இடத்திலே வாழ்ந்தாலும் உள்ளத்தைத் தனித்து வைத்திருக்கப் பழக்கவேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு கணப் பொழுதாயினும் உள்ளத்தை உலக நினைவுகளிலிருந்து திருப்பி உள்ளே ஆழ்ந்து தனியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதன் இன்பம் என்றால் என்ன என்பதை உணர முடிகிறது.

இதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது பசித்திரு என்பதாகும். உடலைப் பட்டினி போடுதல் என்பது உண்மையான பொருள் அல்ல. ஆண்டவனை நாம் அடைய வேண்டும்; அவனைப் பக்தி செய்ய வேண்டும்; அவன் அருளைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பு உள்ளத்திலே எழ வேண்டும். உடல் பசியுள்ளவனுக்கு எப்பொழுதும் உணவினுடைய ஞாபகமே இருப்பது போல ஆத்மீகப்பசி உள்ளவனுக்கும் இறைவனுடைய நினைவே எப்பொழுதும் உண்டாகும். இப்பசி உள்ளவன் உலகமெல்லாம் இறைவனைக்கண்டு பேரானந்தம் எய்துகிறான். சூரியனை ஒரு கணப் போது பார்த்து விட்டு நாலா பக்கமும் பார்க்கின்றோம். அந்த ஒரு கணப்போதிலே நாலா பக்கங்களிலும் பல கோடி சூரியர்களைக் காண்கிறோம். இதே போல ஆத்மீகப் பசி உள்ளவன் எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனையே காண்கின்றான். எல்லா உயிர்

களிலும் இறைவனையே காண்கின்றான். எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனைக் காணுதலே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகும்.

இதற்கு அநுசரணையாக இருப்பது விழித்திரு என்பதாகும். கண் விழித்திருத்தல் என்பது மாத்திரம் பொருளல்ல. உள்ளத்திலே இறைவனைத் தவிர வேறு நினைவுகள் வாராவண்ணம் விழிப்போடிருத்தல் என்பதுதான் பெரியோர் கண்ட உண்மை உடல், உறக்கம், கொள்கின்ற நேரத்திலேயும் உள்ளத்திலே தீய எண்ணங்கள் தோன்றாமல் விழிப்போடு இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கணமும் மிகக் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். எவ்வளவு மிகக் கட்டுக்காவலாக இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் உடைத்தெறிந்து விட்டுத் தீய எண்ணங்கள் புகுந்து விடுகின்றன. தீய எண்ணங்கள் வரும்போது யாரையும் கேட்பதில்லை. கள்வன் ஒரு வீட்டிற்குள் நுழையும் போது யாரையும் கேட்பதில்லை. பிரதான வாசலில் வரமாட்டான். சுருங்கைப் பாதைகளில் யாரையும் கேட்காமலே வந்து யாரும் அறியாமலே தன் கருமத்தைச் சாதித்து விடுகின்றான். நல்லவர்கள் வீட்டுக்கு வருவதானால் வாசலில் வந்து நின்று கதவைத் தட்டி உத்தரவு பெற்றுப் பண்போடு உள்ளே வந்து அமர்கின்றார்கள். இதே போலத்தான் தீய எண்ணங்கள் எம்மை அறியாமலே உள்ளே புகுந்து விடுகின்றன. நம் இல்லத்திற்கு நல்லார் ஒருவர் வருகின்றார். அங்குத் தகுதியற்ற சிலர் இருப்பதைப் பார்த்து விடுகின்றார். நான் ஆறுதலாக இன்னொரு முறை வருகின்றேன் என்று விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி விடுகின்றார். இதே போலத்தான் தீய எண்ணங்கள் உள்ளத்தினுள்ளே புகுந்து விட்டால் நல்ல எண்ணங்கள் எல்லாம் அதே வேகத்தில் விடை பெற்று விடுகின்றன. ஒரு தீய எண்ணத்திற்கு இடம்கொடுத்து விட்டால் அதனோடு சேர்ந்த கூட்டாளிகள் எல்லாருமே வந்து சேர்ந்து விடுவர். இதே போல நல்ல எண்ணம் ஒன்றுபுறப்பட்டுவிட்டால் உள்ள நல்லவர்கள் எல்லாம் உள்ளத்தை விட்டுப் பிரிந்து விடுவர். ஆதலினாலேதான் ஒவ்வொரு கணப் பொழுதிலும் விழித்திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

சிவராத்திரியில் விழித்திருக்க வேண்டிய தத்துவமும்

இக் கருத்தை ஒட்டியே எழுந்ததாகும். எமது வாழ்க்கையில் தொண்ணூற்றொன்பது வீதம் உலகத்தோடு சம்பந்தம் உற்றதாகும். ஒரு வீத நேரமாவது ஆத்மாவைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றோமா என்பது நம்மை நாமே கேட்டுப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். ஒவ்வொரு கணப் பொழுதும் உலக எண்ணங்கள் உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு பதிவை ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. அப் பதிவுகளின் பிரதிபலிப்பே எமது வாழ்வாக மாறுகின்றது. அதனால்தான் மனிதன் இன்பம் என்றால் என்ன என்பதை அறிய முடியாதவனாக இருக்கின்றான். பெரிய மகான்கள் எண்ணெய் ஒழுக்குப் போன்ற ஈஸ்வர சிந்தனையினால் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றனர். நாம் பார்க்கும் உலகம் அவர்களுக்கு ஈஸ்வரனாகவே காட்சி அளிக்கின்றது. நாமும் இந்த அனுபவத்தைப் பெற வேண்டுமானால் சாதனையே முக்கியமானதாகும்.

வாழ்நாள் முழுவதும் வயிற்றுக்காகவே உழைத்து உழைத்து ஓய்வில்லாதிருக்கும் நம் போன்றவர்களுக்கு சிவராத்திரி தினம் ஆத்மாவைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கின்றது. வருடத்தில் மூன்று நாட்களுக்காவது தனித்திருந்து ஆத்மசாதனை செய்ய வேண்டும் என்பது ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் போன்ற மகான்களின் கருத்தாகும். அந்த வழியிலே சிவராத்திரி எமக்கு நல்லதோர் உதாரணமாகின்றது.

சிவராத்திரி தினத்திற்கு முதல் நாள் ஒரு நேர உணவு மாத்திரம் உண்டு, சிவராத்திரி தினத்திலன்று உணவுண்ணாது இருப்பது நான்கு மணித்தியாலமும் ஜெபம், பஜனைகள் மூலம் ஈஸ்வர சிந்தனையுடன் நித்திரையின்றிக் கழித்து அடுத்த நாளும் ஒரு நேர உணவுடன் மாத்திரம் விரதம் பூர்த்தியாகும். மூன்று நாட்கள் இடைவிடாத ஈஸ்வர சிந்தனையை எமக்கு அளிக்கின்றது சிவராத்திரி விரதம்; சிவராத்திரி விரதத்தை அவரவர் உடல் நிலைக்கேற்ப உணவு வகைகளில் சிறிது மாற்றம் செய்து அநுட்டிக்கலாம். அன்றைய தினத்திற்குத் தனிப்பட்டதோர் சக்தி உண்டு. உமாதேவியார் இறைவரைப் பூசித்து அன்றைய தினத்திலேதான் இறைவரது கடாட்சத்தைப் பெற்றார் என்பது ஒரு கதை. பிரம் விஷ்ணுக்களாலும் அறிய முடியாத சோதி உருவாக நின்று பிரம் விஷ்ணுக்களின் அகங்காரத்தை ஒழித்த தின

மும் அதுவாகும். ஈஸ்வர சிந்தனையின்றித் தற்செயலாகச் சிவராத்திரிதினத்தன்று சிவபூஜையைத்தரிசித்தவர்களுக்கும் பலன் கிடைத்தது என்றால் முறையாக அநுட்டிப்பவர்கள் அடையும் பயனைச் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை.

மனிதனைச் சோம்பலில் ஆழ்த்துவது தமோ குணமாகும். உணர்ந்தும் முயற்சியின்றிக் காலத்தை வீணாக்குவதற்கு முக்கிய காரணம் இந்தத் தமோ குணமே தமோ குணத்தின் பிரதிபலிப்பே அதிக நித்திரை, அதிக உணவு, தகாத உணவுகளாகும். தமோ குணம் இவற்றின் மூலம் மனிதனைக் கட்டியாளுகின்றது. மனிதர் மிருகங்களிலும் கேடாக வாழத் தலைப்பட்டு விட்டனர். வாழ்க்கையின் குறிக்கோள், உண்பதும் உறங்குவதும் இனத்தைப் பெருக்குவதும் மாத்திரந்தான் என்று மனிதன் நினைக்கும் அளவுக்குத் தமோ குணம் தலைவிரித்தாடுவதைப் பார்க்கின்றோம்.

மனிதர் இறைவனுக்கு எடுக்கும் விழாக்களிலும் இந்தத் தமோ குணமே முன்னின்று தனது லீலைகளைக் காட்டுகின்றது. இறைவன் சந்நிதானத்தில் பலி இடுதல், வாண விளையாட்டுகள், வேறும் வேடிக்கை விநோதங்கள் எல்லாம் தமோ குணத்தின் பிரதிபலிப்பே. சிவராத்திரி தினத்தன்று சூதாடிப் பொழுதை வீணாக்குவதும் கூத்துகள் கும்மாளங்கள் அடிப்பதும் சினிமாப் பார்த்துப் பொழுதை வீணாக்குவதும் தமோ குணத்தின் திருவிளையாடலே. தமோகுணத்தின் வேகத்தை அடக்கி சாத்வீகக் குணத்தை உயிர்பெற்றெழுச் செய்வதே சிவராத்திரி தினத்தைக் கொண்டாடுவதின் முக்கிய கருத்தாகும்.

சமய சாதனைகள் செய்யாதவர்கள் சிவராத்திரி போன்ற விரத தினங்களின் மகத்துவங்களை அறியார்கள். பட்டினி கிடத்தல், நித்திரை விழித்தல் என்றால் அவர்களுக்கு உலகத்தில் புரியாத புதிராக இருக்கிறது விரதம் அநுட்டிப்போர் உலகத்தோடொட்ட வாழ அறியாதவர்கள் எனக் கேலி செய்கிறார்கள். இன்று மனிதனிடம் காணப்படும் பலவித நோய்களுக்குக் காரணம் நிறைமுறையான வாழ்வின்மையே என்பதை டாக்டர்களே ஒப்புக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதிக உணவினால், இடைவிடாத உணவினால் நோய்கள் பல. விரதம் அநுட்டிப்பதனால் உடல் சுகம் பெறுகிறது. உள்ளம் தூயதாகிறது. ஈஸ்வர சிந்தனை உண்டாகிறது. சிவராத்திரி தினம் சிவசிந்தனையை உண்டாக்குவதாக.

உண்மை உணர்ந்தாள்

(புலவர். சி. விசாலாட்சி)

மனம், நல்ல பிள்ளையா கெட்ட பிள்ளையா என்ற ஆராய்ச்சி எல்லார் மனதிலும் ஏற்படத்தான் செய்கின்றது. மனதை உடையவன் மனிதன். இதை யாராலுமே மறக்க முடியாது. மனிதனில் மனம் இருப்பதால் இவன் மற்றைய விலங்கினம் முதலியவற்றிலிருந்து உயர்த்தப்படுகின்றான். மனதாலே மனிதன் உயர்ந்தவனாகிறான். எனினும் மனதில் சில சில இயல்புகள் உண்டு. மனதைக் காற்றுக்கும் தவளைக்கும் குரங்கிற்கும் குதிரை சிங்கம் முதலியவற்றிற்கும் ஒப்புமை கூறலாம் எனினும் மனம் காற்றின் அம்சம் கொண்டது என்றால் மிகையாகாது.

பருந்து மிக மிக உயரப் பறக்கின்ற தெனினும் அதன் நினைவெல்லாம் எங்கே கோழிக்குஞ்சு இறைச்சி அகப்படும் என்பதுதான். இதனால் அது கீழே நோக்கியபடி மேலே உயரப் பறக்கின்றது. இது போன்றுதான் மனிதனின் மனமும் உடையது. அந்த மனம் உயர வேண்டும் உயரவேண்டுமென்று ஆர்வமுடன் உயர்ந்து செல்லும். ஆனால் இடையில் எதவித காரணமுமின்றி கீழே விழப் பார்க்கும். அப்போதுதான் அறிவு என்னும் துணை கோல் இருந்து கீழே விழும் மனதை மனிதனை மேலே தூக்கி உயரச் செல்லும் படி வழிகாட்டி விடுகின்றது.

காற்றினால் ஆக்கப்படும் புயலுக்கு அமைதியுண்டு. புயலும் வருடம் ஒருமுறை அல்லது யுகம் ஒருமுறை எழுந்து உலகைச் சீரழித்துப் பின் அடங்கி விடுகின்றது. சூரிய சந்திர கிரணங்களும் அப்படியே. மனிதனின் மனம் அப்படியன்று. அடிக்கடி புயல் காற்றுப்போன்றே காணப்படும். மனதுள் எழும் சூறாவளியை அடக்குவது மிகக் கடினம். இதற்காகவே மனிதப் பிறவியெடுத்த அந்தணர் அரசர் அறவோர் யாவரும் குரு வழிபாட்டை மேற்கொண்டு வாழ்கின்றனர் எனச் செல்வி அறிந்திருந்தாள். அவள் படியாத நூல்களே இல்லை.

இராமர் இலக்குவன் பரதர் சத்துருக்கன் முதலியோர்

பஞ்ச பாண்டவர் துரியோததியோர் முதலியோர் குரு விடமே கல்வி கற்று மேம்பாடு அடைந்தனர். சாவித்திரி சகுந்தலை, ஆதியோரும் குருவிடம் கற்றனர். ரிஷிகள் ரிஷினிகள் ஆதியோர் ஆச்சிரம வாழ்க்கையில் இருந்து ஒப்பற்ற அந்த இறைவனை அடைந்தனர். ஏன் நாமும் அப்படி ஆச்சிரமங்களில் இருந்து தவம் இயற்றக் கூடாதென்று எண்ணங் கொண்டாள். செல்வியின் சிந்தனை நல்ல சிந்தனை தான். அதனைச் செயலாற்ற வேண்டுமே. அதற்காக அவள் உயிரையும் விடத் தயாராக இருந்தாள். செல்வி பெற்றோர்க்கு ஒரே பிள்ளை. அவள் தாயின் பெயர் சிவகாமி. தந்தையின் பெயர் சிவசங்கரர். சிவகாமிக்கும் சிவசங்கரருக்கும் ஏழு ஆண்மக்களும் செல்வி என்ற ஒரே பெண்ணும் இருந்தார்கள். செல்வி பிறந்த நாட்டொடக்கம் அவள் பெற்றோருக்கு நல்ல காலம் என்றுதான் கூற முடியும். வழக்கத்திற்கு மாறாக வயல் விளைந்தது. வாணிபம் சிறந்தது. எந்த நேரமும் மங்களகரமாக இருக்கவே செல்வியைப் பெற்றோர் இலட்சமிதான் அவதரித்தார் எனப் போற்றி வந்தனர். செல்வியைப் பார்த்த பெரியோர் ஞானப்பழமோ தேவதையோ என்று கூறத் தயங்க மாட்டார்கள். விளையும் பயிரை முளையிற் தெரியும். 'வாழும் பிள்ளையை மண்விளையாட்டிற் தெரியும்' என்ற இலக்கணம் செல்வியில் அமைந்திருந்தது. சிறு பிராயத்திலே காணும் பொருளை யெல்லாம் அன்னைக் கென்றே ஒதுக்கி விடுவாள். கனவிலும் நினைவிலும் அன்னை பராசக்தியின் நினைவாகவே இருந்தாள். அகிலாண்டேஸ்வரியாகிய ஸ்ரீ தேவி சேயின் விளையாட்டைச் கண்டும் காணாதவளாகி இருப்பாள்.

அண்ணன்மார் எழுவரும் தங்கை செல்வியிடம் அதிக அன்பாக இருந்தனர். செல்வியும் அண்ணன்மார் எழுவரின் மனம் நோகாமலும் பெற்றாரின் உள்ளம் பூரிக்கவும் ஒழுக்கமாக நடந்து வந்தாள் பெண் குழந்தை இல்லையே என்று பெரிய தவம் கிடந்த சிவகர்மிக்குக் செல்வி கிடைத்தற்கரிய மாணிக்கமாக விளங்கினாள். செல்வி விளையாட்டாகச் செய்யும் எத் தொழிலும் அர்த்தம் உள்ளதாகவே காணப்பட்டது. 'தக்கார் தகவிலர்' என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்' என்ற இலக்கணம் செல்வியிலேகாணமுடிந்தது.

சந்தானகரணி

(சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார்)

பாரத மாதாவின் அருந்தவப் புதல்வரான ஸ்ரீ மத் விவேகானந்த சுவாமிகள், இமயம் முதற் கன்னியாகுமரி வரையும் கால்நடையாக யாத்திரை செய்து ஆங்காங்குள்ள ஸ்தலங்களையும் மக்களையும் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வந்த காலத்தில் எங்கனும் நிறைந்திருந்த வறுமையையும் துன்பத்தையும் கண்ணுற்றமையால் அவ்வுத்தம புருஷருடைய உள்ளம் உருக்கத்தினால் சலிப்படைந்தது. பின்னாலில், சுவாமிகள் மேற்றிசையில் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றிருந்தபொழுது ஓரிரவு ஒரு பெரிய தனவந்தருடைய வீட்டில் தங்க நேரிட்டது. பார்த்தவிடமெங்கும் மின்சாரவிளக்குகள் இலங்க இந்திரன் வாழும் அமராபதியோ எனச் சிறந்து விளங்கிய அவ்வீட்டிற் பதினேந்தடுக்கு மெத்தைகளிடப்பட்ட சப்ரகோளமஞ்சத்தின்மீது சிறிதயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது சுவாமிகளுக்கு இந்தியாவிலுள்ள சகோதரர்களுடைய எண்ணம் வந்தது. ஏழைகளுடைய துன்பத்தையும் வறுமையையும் நினைத்தார்; கண்ணிலிருந்து வழிந்த கண்ணீர் தலையணையை முற்றிலும் நனையப் பண்ணியது. “பாரதமாதாவின் மக்களாகிய எனது சகோதரர் வறுமைத் துன்பத்தினால் வருந்த நான் இந்த மஞ்சத்தின்மேல் படுத்தல் தகுமோ” என்று தமக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டு கீழே இறங்கித் துணியை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டு இந்தியாவிலுள்ள ஏழைச் சகோதரருடைய துன்பத்தை நினைப்பதிலே இராப்பொழுது முற்றினையுங் கழித்தார். இந்த மகாபுருஷருடைய வாழ்நாள் பாரத மாதாவாகிய நமது அன்னையின் பாதசேவைக்கு அர்ப்பணமாகப் பூத உடம்பு கழிந்ததெனினும் புகழுடம்போடு கூடிய இவர் வருந்துவோருக்கு தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டு இன்னும் எம்மிடையே உறைந்து வருகின்றார்.

இந்திய மக்களுடைய துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு ஏரவாடா சிறைச்சாலையினுள் உடற் துன்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு பெருஞ் சகிப்போடிருக்கும் சாந்த மூர்த்தியாகிய உலகு தொழுதேத்தும் காந்தியடிகள் குபேர சம்பத்துடைய வீட்டிற் பிறந்தும் அவற்றையெல்லாம் நாய்

தொட்ட மட்கலம் என்ன வீசி எறிந்து விட்டு ஏழைகளுடைய கண்ணிலிருந்து வடியும் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்காக ஏழைகளுள் ஏழைபோல் வாழ்க்கை நடத்தி வந்த இயல்பினை நம் கண்முன்வைக்கவே காணுகிறோமல்லவா? மண்ணை மன்னர் பெயரும் அம்மன்னர் வழிவந்த 'லார்ட்' 'ஸர்' 'திவான் பகதூர்' என்பனவும் நாளையே அழிந்து போக மகாத்மாவின் உடைய பெயர் மனுக்குலம் இருக்கும் வரையும் நிலைபெறுமல்லவா? ரஷிய தேசத்து தால்ஸ்தாய் இங்கிலாந்து தேசத்து எட்வர்ட்கார்ப்பென்டர் அமெரிக்க நாட்டுக்குப் பிரஜாதிபதியாயிருந்த ஆபிரகாம்லிங்கன் என்னும் இப்பெரியார்கள் ஏழைகளுடைய துன்பத்தைத் தமது துன்பமாகக் கருதி உழைத்து வந்தமையானன்றோ உலகிலுள்ள மக்கள் இவர்களை மாறாமல் நினைத்து வருகிறார்கள். இந்தப் பெரியார்களைப்போல நாமெல்லாம் சீவியம் நடத்த முடியுமா என்று நாம் நமக்குள்ளே நினைத்தல் கூடும். ஏன் நடத்த முடியாது என்று நம்மை நாமே கேட்போமாயின் மறுமொழி சொல்லமுடியாது திகைப்போம். "யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை, யாவர்க்குமாம் பசவுக்கொருவாயுறை" என்ற வண்ணம் நாம் ஏழைகளாய் இருப்பினுஞ்சரி, தனவந்தர்களாயிருப்பினுஞ்சரி, சுற்றவர்களாயிருப்பினுஞ்சரி, கல்வாதவர்களாயிருப்பினுஞ்சரி, பேதையர்களாயிருப்பினுஞ்சரி, ஞானிகளாயிருப்பினுஞ்சரி, ஏழைகளுடைய துயரைக்கண்டு வருந்துவதற்கு நமக்கு இறைவன் கொடுத்த இருதயமில்லையா? கண்ணீர்வடியக் கண்ணில்லையா?

நாட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்போமாயின் உட்குழிந்த கண்ணும் வலியிழந்த தோற்றமுடைய ஆடவரையும், பசியினால் வருந்துந் தாயரையும், பால்காணாதவரும் குழவிகளையும் காண்போம். இவர்களுடைய துன்பத்தைத் தவிர்க்க வழியெது என்று எண்ணுவோமாயின் தான தருமஞ் செய்து தவிர்ப்போமென்போம். எத்தனை பேருடைய பசியைத் தவிர்க்க எம்மாலியலும்? அஃதன்றியும் "என்பெல்லாம் பற்றி யெரியுதே யையகோ, அன்பில்லாளிட்ட அமுது" என ஓளவைப்பிராட்டியார் வருந்தியவாறுபோல, எம்முட்கில போலிப் பிரபுக்கள் வெளிவேஷத்துக்காகச் செய்கிற தான தருமங்களில் அன்பில்லாது இட்ட சோற்றினையுண்ட ஏழைகள் "என்பெல்லாம் பற்றி எரியுதே" என்று அமுது பிரலாபிக்கிறார்கள். அங்ஙனமாயின் நாம் செய்யவேண்டுவ

தென்ன? வயித்தியன் நோயை விசாரித்து மருந்தைக் கொடுக்கும் மரபுபோலத் தீர்க்கும் வழியை யாலோசிக்கு முன் நாட்டிலுள்ள துன்பங்களுக்கு மூலகாரணம் எது என ஆராய்ந்தறிவோம். வயோதிகர் பெண்டிர் சிறுவர் என்னும் முத்திறத்தாரையுங் காப்பாற்ற வேண்டியது யாருடைய கடமை? ஆடவருடைய கடமை. காப்பாற்றக் கூடிய வலிமை ஆடவருக்கு எதனாலெய்தியது? ஆண்மையினாலெய்தியது. ஆதலினாலே நாட்டின் நலம் எதன்மேற்றங்கியிருக்கிறது? ஆடவருடைய ஆண்மையின்மேற் தங்கியிருக்கிறது. ஆடவர் ஆண்மையிழந்து பேடிகளானால், இந்தப் பேடிகளைக் காப்பவரார்? இந்தப் பேடிகள் மீது நம்பிக்கை வைத்துக் காத்திருந்த பெண்கள், சிறுவர், வயோதிகர் என்னும் இவரைக் காப்பவரார்? எல்லாம் மண்ணாய்ப்போக வேண்டியதுதான். இதனற்றான் ஜன சங்கச் சீர்கேட்டை ஆராய்ந்தறிந்த விவேகானந்த சுவாமிகள் முதலிய பெரியாரெல்லாம் “ஆண்மை” “ஆண்மை” என்னும் மகா மந்திரத்தை எமது செவியில் உபதேசிக்கிறார்கள்.

ஆண்மையினுடைய இயல்பையும் அதனை மக்களிடத்து விருத்தியாக்கும் மரபினையும் ஆராய்வது எம்மனோருடைய கடனாகும். மேற்றிசையாரும், பரதகண்டத்தில் முன்னாளிலிருந்த ஆரிய மக்களும் தமிழ் மக்களும் வீரம் ஆண்மையுடையவர்களா யிருந்தார்கள். இந்நாளில் இந்தியர்கள் பொதுவாக ஆண்மையினும் வீரத்தினும் குறைவுற்றிருக்கிறார்கள்.

இது உணவு வேறுபாட்டாலயிற்றே என்று எண்ணினேன். உணுணவு உண்போர் வீட்டிலே பூனைக்குட்டிகள் போலும், அணிப்பிள்ளைகள் போலும் வலியற்ற குழந்தைகள் பிறக்கின்றனவே என நண்பரொருவரெடுத்துக் காட்டினார். ஆதலால் உணவு காரணமாகாது எனக் கண்டேன். தொன்றுதொட்டு ஆண்மைக்கு உறைவிடமாயிருந்தஇந்நாடு இந்நிலையை அடைவதற்குக் காரணமென்ன வென்று பன்முறையும் ஆலோசித்தேன். தமிழ் மக்களுடைய பழமை பொருந்திய வீர காவியங்களைப் படித்துப்பார்த்தால் அவை வீரமும் ஆண்மையும் நிறைந்தனவாக விருக்கின்றன. இந்தப் புத்தகங்களை அச்சிட்டுப் பரப்பியவர்கள் பண்டைத் தமிழர்களுடைய ஆண்மையையும் வீரத்தையும் ஏதாவது ஒரு முறையினர் பெருகப்பண்ணித் தமிழ் மக்களுட் பரப்பலா

காதா என்றெண்ணினேன். ஆண்மை, வீரத்தைப் புகழ்ந்து பேசும் நூல்களிலும் பார்க்க ஆண்மையும் வீரமும் பெரி தென்று சொல்வதற்கு ஏதாவது ஐயமுண்டா? பொருளை இழந்து அதனைப்பற்றிப் பேசும் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருப்பது பிள்ளை விரும்பினாற் சாணைச் சீலையை முத்த மிட்டதுபோலாகுமன்றோ? தமிழ் நூல்களைக் கொள்ளை கொண்ட கடல், அவற்றினுஞ் சிறந்த ஆண்மை வீரத்தையும் உடன்கொண்டு போயிற்றோ என்று எண்ணினேன். அங்ஙனமாயின் நாம் உயிர்வாழ்வதிலும் பார்க்கக் குமரியங் கடலினுள்ளே குதித்துவிடுவது நலமாமே என்று நினைக்க வேண்டியதாயிற்று.

இங்ஙனமெல்லாம் நினைக்கும்போது ஒரு உண்மை புலப்பட்டது. முன்னாலில் ஒருடலும் பலவுயிரும் என்று சொல்லும்படியும், ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த சகோதரர் என்று சொல்லும்படியும் ஒருமித்திருந்த நாம் ஒன்றையொன்று வெறுத்தொதுக்குகிற பலதுண்டுகளாய் விட்டோம் இதுகாரணமாகவே சிறுமையெல்லாம் வந்தெய்திற்று என அறிந்தேன். அறிந்து வருத்தமுற்றேனாயினும் துண்டமாகச் சிதைவுற்ற உடலைப் பொருத்துகிறதற்கு வேண்டிய சந்தான கரணி தமிழ் மக்களாகிய எம்மிடத்து உண்டு என்னும் எண்ணம் உதிக்க மகிழ்வுற்றேன். விவேகானந்த சுவாமிகள், காந்தியடிகள், தால்ஸ்தாய், காஃப் பென்டர், லின்கன் என்னும் பெரியோர்களால் கையாளப்பட்ட கைகண்ட மருந்தாகிய இச்சந்தான கரணி யானது காருண்யக் குளிகை, அன்புலேகியம், தன்னலமறுப்புப் பஸ்பம், அருள் மெழுகு, சகோதரநேய சிந்தாமணி, பிறர் துயர்க்குருகும் பெருஞ் சந்தனாதியென்னும் மருந்துகளாகச் செய்யப்பட்டு ஜனசங்க வாழ்க்கையிலுள்ள நோயனைத்தினையும் தீர்க்கும் வலிமையுள்ளதாக இருக்கிறது. இம்மருந்தினை உபயோகிக்கும் சில பிரயோக முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றேன். இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு இன்னும்பல பிரயோகங்கள் புலப்படுவனவாம்.

1. பொருமைக் காய்ச்சல்: இது மிகவும் பயங்கரமான தொற்று நோய். இதனால் பீடிக்கப்படுபவர்கள் முகத்தில் ஒளி இழந்து நாவரண்டு, மாறாத தலையிடையும், நெஞ்சு நோவுமுள்ளவர்களாய் உடல் மெலிந்து வாட்டமுற்றிருப்பார்கள். வைத்தியன் தன்மேல் நோய் தொற்றாத வண்

ணம் புன்னகைத் திலகமிட்டுக் கொண்டுபோய் நோயாளியையணுகிச் சகோதரநேய சிந்தாமணியை அளவறிந்து கொடுக்க வேண்டும்.

2. ஆடம்பரப் பைத்தியம்; இந்த நோயால் வருந்துகிற பிணியாளியைப் பார்த்து நகைப்பதற்கும், பொருளைக் கொள்ளை கொள்வதற்கும் பலபேர் திரண்டு கூடுவார்கள். இச்சகம் பேசுவோர் என்னும் அட்டைகளை விட்டுச் செல்வமென்னும் இரத்தத்தை உறிஞ்சிவித்துச் சில வைத்தியர் இந்த நோயைத் தீர்ப்பார்கள். அது அவ்வளவு நல்ல முறையல்ல. தன்னல மறுப்புப் பஸ்பத்தைத் தவறாமற் கொடுத்து வந்தால் இரத்தமும் நன்னிலை யடையும், நோயுந்தீரும்.

3. வன்னெஞ்ச மார்வலிப்பு; இந்த நோயாற் பீடிக்கப் படுவோருக்குத் தூக்கமே கிடையாது. காருண்யக் குளிகையை ஏற்ற அனுபானங்களைக் கூட்டிக் கொடுக்கவும்.

4. பக்ஷபாதப் பக்க வாய்வு; இதற்குச் சகோதர நேய சிந்தாமணியை சிறிது அன்பு லேகியத்தோடு கலந்து கொடுக்கவும்.

5. கொடுங்கண் நயனரோகம்; இந்த நோயினால் வருந்துகிறவர்களது முன்னிலையில் யாரும் போதல் நன்றன்று. இளஞ்சிறுவர் இந்நோயால் வருந்துவோரது கண்முன் படுவாராயின் வெயிலிற் பிடுங்கி எறிந்த இளங்கிரை போல வாட்டமுறுவர். அருள் மெழுகை உரைத்துப்பூசி உள்ளுக்குக் கொடுத்தல் நன்று.

6. தற்பெருமை வீக்கம்; பிறர் துயர்க்குருகும் பெருஞ்சந்தனாதியைத் தவறாமற் நேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்து வந்தால் சிறிது சிறிதாக வீக்கங் குறைந்து போம்.

மேற்காட்டிய வியாதிகளில் ஒன்றோ பலவோ நீண்டகாலம் பீடிக்குமாயின் அதனால் ஆண்மை அழிவெய்தும். அதன்பெறுபேராக வறுமை, சிறுமை, எனப் பெரிய இரத்தக்குறைவுண்டாகும். இவற்றை நீக்குவதற்கு வைத்தியன் அருள் மெழுகு, அன்பு லேகியம் இவற்றைத்தான் அபரிமிதமாகவுண்டு அதனாலெய்திய பயனை நோயாளிக்குக்

கொடுக்க வேண்டும். நோயாளிக்கு நல்லிரத்தம் ஊறச் செய்து பின்பும் நோய் வராது காக்கும்படி மேற்கண்ட மருந்துகளுட் சிலவற்றை முறையறிந்து கொடுக்க வேண்டும்.

ஆடவர்க் கழகினைத்தரும் ஆண்மை யென்னுங் குணத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்குப் பின் வரும் முறையை கைக் கொள்ளலாம். பிறர் துயர்க்குருகும் பெருஞ் சந்தன தியைத் தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்து அன்புருவாகிய சிவத்தை உள்ளத்திலிருத்தி, புன்னகை (குறுஞ்சிரிப்பு) த்திலதமிட்டு, அன்பு லேகியத்தை அமிதமாகவுண்டு, அருள் மெழுகை மையாக்கிக் கண்ணுக்குத் தீட்டி, அச்சமின்மையென்னும் ஆடையை அணிந்து பகைவர் நண்பர் நொது மலர், என்னும் முத்திறத்தார் முன்னும் ஆடையின்றிப் போகலாகாது. வீரம் என்னும் வைரமணியிலங்கத், தன்னல மறுப்புப் பஸ்பத்தையும் சகோதர நேய சிந்தாமணியையும் தாம்பூலத்தோடு சேர்த்து உண்டு மலையுடைந்து வரினும் அசையாத மனநிலையோடிருக்க வேண்டும், இன்னுஞ்சில ஆபரணங்களணிய ஆசையிருந்தால்,

கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி

சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல மைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி

கூறமை நோக்கிக் குறிப்பறிவா னெஞ்ஞான்றும்
மாறநீர் வைபக் கணி

என உரைத்த ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ளலாம். அஃதன்றி பெண்களணிந்து கொள்ளும் பொற்காப்பு, சங்கிலி, பதக்கம் அணிந்து கொள்ளும் ஆடவர் ஆடவரென்ப படார்.

இதனை வாசிக்கும் என்னருமைச் சகோதரர்களே! நமது தாய் நாடு நலமடைய, “அருள், வலி, ஆண்மை, கல்வி, அழகு, அறிவு, இளமை, ஊக்கம்” என்னும் சிறப்புகள் நம்மிடம் பொலிந்து விளங்க, நாம் ஒருவர் மீதொருவர் அளவு கடந்த அன்பு பாராட்டுவோமாக. மணமக

னும் மணமகளும் பொலிந்து விளங்குவது அவர்கள் ஒரு வர்மீதொருவர் காட்டும் அன்பின் பெருக்கத்தினால்லவா? சில குடும்பங்களில் கணவனும் மனைவியும் ஒருவரோடொருவர் சீறுவதனால் இருவரும் வாடி உடல் மெலிந்திருக்கக் காண்கிறோமல்லவா? பொறாமையுற்றோர் பிறர்க்கு விளைக்குந் தீங்கிலும் தமக்குப் பெரிய தாகிய தீங்கினை விளைத்துக் கொள்கிறார்களென்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோ மல்லவா? சிறு குழந்தை சிறப்புற வளர்வதற்கு உணவுடன் அன்பினையும் கலந்தாட்டவேண்டும். நம்மிறைவனே அன்புருவானவர் என்பதை நாமறியோமா? ஜன சங்கத்திலுள்ள துன்பத்தினையுந் தீர்ப்பது அன்பு என்னுஞ் சந்தான கரணி யென்பதை மறவாதிருப் போமாக.

அன்பே சிவம்

அன்புந் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.

— திருமுலதேவர் .

கபீர் அருள் வாக்கு

அந்தப் பொருளுக்கு எல்லக்கோடு,
வரைக்குட்பட்ட உருவம் ஒன்றும் கிடை
யாது; அது எந்தத் தோற்றத்தையும் ஆதா
ரமாகக் கொண்டு உடல் எடுத்ததும் இல்லை.
அத்தஉடலற்ற கடவுள் வானமண்டலத்தின்
நடுவே வசிக்கிறார்.

பெரிய புராணம் வகுக்கும் வாழ்க்கைத் தத்துவம்

(சி. கந்தையா)

தமிழில் இன்று வழங்கிவரும் புராணங்கள் பல. அவற்றில் தெய்வத்திருமுறைகளுள் ஒன்றாக வகுக்கப்படும் பெருமைவாய்ந்தது சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளிச் செய்த பெரிய புராணம் ஒன்றேயாம். கந்த புராணத்தோடு சமமாகவோ அதற்கு அடுத்த படியாகவோ சைவ மக்கள் பலராலும் பாராயணம் பண்ணப்பட்டு வருவதும் பெரிய புராணமே. வேறும் ஒரு வகையில் பெரிய புராணம் சிறப்புற்று விளங்குகிறது. சேக்கிழார் சுவாமிகள் இப் புராணத்தைப் பாடுவதற்குத் தில்லைக் கூத்தனே “உலகெலாம்” என முதலடி எடுத்துக் கொடுக்கும் அரிய மேம்பாட்டை இது பெற்றுள்ளது. பழைய சீரிய நிலையில் இருந்து சைவமும் தமிழும் குன்றி வரும் வேளையில் கங்கை வார்சடையான் திருவருளால், பெரியபுராணம் விளக்கும் சைவநாயன்மார் தோன்றி பழம் பெருமையுடன் அவற்றைத் திரும்பவும் மிளிரச் செய்த பெருமை பெரும்பாலும் இவர்களுையே சாரும். பெரிய புராணம் சைவநாயன்மாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் அவர்கள் செய்த செயற்களும் செயல்களையும், அவர்களுடைய பக்திப் பிரபாவத்தையும் விரிவாக விளக்குகின்றது. சிவகடாட்சம் பெறுவதற்கு எமது நாயன்மாருட் சிலர் செய்த சாதனைகளின் அருமை பெருமைகளைத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வெகு திவ்வியமான முறையில் மிகச் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“முடிவிளக் கெரித்துங் கடிமலர்க் கோதைச்
சுரிமுழற் கருங்கட் டுணைவியை யளித்தும்
மருமக னறுப்பூங் கருமயி ருதவியும்
றென்முனை வாரி யின்னமு தரித்தியுங்
கோவண நேர்தனை நிறுத்துக் கொடுத்தும்
மகப்படு மணிமீ ரைர்கொ விடுத்தும்
பூட்டி யரிவா னூட்டி யரிந்தும்
தலையுடை யொலிக்குஞ் சிலையிடை மோதியு

மெய்ம் மலர்கோதை கைம்மலர் துணித்துந்
 தந்தையைத் தடிந்து மைந்தனைக் கொன்றுங்
 குற்றஞ் செய்த சுற்றங்க ளீந்தும்
 பூக்கொளு மாதர் முக்கினை யரிந்தும்
 மிளமுலை மாதர் வளமை துறந்தும்
 பண்டை நாளொரு சிலர் தொண்டராயினர்”

இவ்வகைகளில்ல இவற்றிற் கடுகளவிலேனும் எங்க
 ளுட் பெரும்பாலோரால் பக்திபண்ண முடியுமோவென்ப
 தை வாசகர்கள் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். முற்றத்
 துறந்த முனிவரான பட்டினத்தடிசுகளே

“வாளான் மகவரிந் தூட்ட வல்லே னல்லன் மாது சொன்ன
 சூளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன்; தொண்டு செய்து
 நாளாற்றி கண்ணிடந் தப்பவல்லே னல்லனினிச் சென்
 றுளாவ தெப்படியோ திருக் காளத்தி யப்பனுக்கே”

யெனப் பிரலாபிப்பதானால், எம்மனோரின் தன்மை எப்
 படியிருக்குமென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்
 குவதாகும். சைவப் பெரியாரென இலங்கை போற்றும்
 பெருமை வாய்ந்த சிவபாதசந்தரம் அவர்கள் கூறியுள்ள
 தும் இங்கு நோக்கற்பாலது.

“சம்பந்த சுவாமிகள் மூன்று வயசிலே ஞானப்பாலை
 உண்டு சிவகுமாரராகி எங்களைப் போன்றவர்களுடைய நிலை
 யைக் கடந்தார்; அன்றியும் பதினாறு வயதில் மனித உடம்
 பையும் ஒதுக்கி விட்டார். எமக்கும் இவருக்கும் வெகு
 தூரம். சுந்தரர் சிவபிரானோடு தோழமை பூண்டு அவ
 ரைக் கொண்டு ஏவல் செய்வித்தவர். அந்த உன்னதநிலை
 எங்களுக்கில்லை. மாணிக்கவாசகர் மந்திரிப்பதவியிலிருந்த
 போது அவரை ஆட்கொள்ளும் காலம் எப்போது வரு
 மென்று சிவபெருமான் எதிர்பார்த்து நின்றருளிணர். அவர்
 அவ்வளவாகப் பழுத்த பழம். அப்பர் சுவாமியோவென்
 றால் தமது காலம் முழுவதும் எங்களைப் போல வாழ்ந்த
 வர். எங்களைப் போல் புறக் கொள்கையையுடையவர்களு
 டைய வலையில் அகப்பட்டவர். பலவகையான இடர்களுக்
 கும் துன்பங்களுக்கும் ஆளானவர். எண்பத்தொரு வருஷ
 காலம் மானத சரீரத்தோடிருந்து உலக இன்ப துன்பங்
 களைக் கண்டவர். ஆதலால் அவரிலே அதிகமானவர்களுக்கு

மனம் படிகின்றது. அவருடைய தேவாரத்திலே பலவேறு வகைப்பட்ட அனுபவங்கள், சாத்திர உண்மைகளும் போதனைகளும் விளங்குகின்றன.

அப்பர் போதிக்கும் முறை அன்பில்லாதவர்களிடத்தும் அன்பை உதிக்கச் செய்வது. அவருடைய திருப்பாடல்கள் வெளித் தோற்றத்துக்கு இலகுவான நடையை உடையன.

பெரியபுராணம் விதந்தோதுவது பக்தி மார்க்கமென்பது அதனைப் படிப்போர் மனதில் உறைக்கப் பதிகிறது. ஆனால் அதைப் படித்து அவ்வகைகளிற் பக்தி பண்ணுவதற்கு நம்மனோடு எத்தனை பெயருக்கியலுமென்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பெரும்பாலானோர் இவ் வழிகளைப் பின்பற்ற முயலுவது முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதையொக்கு மெனக் கூறலாம். ஆகையால் பெரிய புராணத்தைப் படிப்பது பயனற்றதென நாம் கூறுவதாகக் கருதல் கூடாது அவ்வகைப் பக்தி பண்ண முடியாத தன்மையில் அதிற் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்க்கை வரலாற்றிலுள்ள சில அம்சங்களைக் கருத்திற்கொண்டு எவ்வகையில் எமது வாழ்க்கையோடு தொடர்பு படுத்தி எமது சக்திக்கமைய அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமென்பதே நாம் இங்கு ஆராய்வுக் கெடுத்துக் கொள்ளும் விஷயமாகும்.

வினைப் பயன் அனுபவித்தே தீரும்.

சிறுத்தொண்ட நாயனருடைய வரலாற்றில் இறைவனே வயிரவ வேடந் தாங்கிச் சிறுத்தொண்டருடைய மனைக்குச் சென்றபோது, நாயனர் அவரை அழுது செய்யும்படி அழைத்தார். சுவாமிகள் “நாம் உண்பது நரபசு. அதுவும் ஐந்து வயதுடையதாய், தேகத்தில் பழுதொன்று மில்லாததாய் ஒரு குடிக்குரிய ஒரு சிறுவனாய் இருத்தல் வேண்டும். மேலும் அப் பிள்ளையைத் தாய் பிடிக்கத் தகப்பன் மனமகிழ்ச்சியோடு அரிந்து சமைத்தால் அழுது செய்வேன்” என விதித்தார். எவ்வளவு உக்கிரமான ஒரு வேண்டுகோள். கருணையே உருவான இறைவனே இவ்விதம் கேட்கிறார் என ஒருவகை அருவருப்புக் கூட மனதில் எழச் செய்கிறது. ஆனால் சிறுத் தொண்டருடைய சரிதத்தைக் கூர்ந்து படிப்போருக்குச் சேக்கிழார் சுவாமிகளே ஏன் இவ்

வித விபரீதமான வேண்டுகோளை அவர்சடைக் கடவுள் விடுத்தார் என்னும் புதிருக்கு விடையளிப்பது விளங்கும்.

“பல்குமருத் துவரதிபர் செங்காட்டங் குடிவாழ்
படைத்தலைவர முதனிக்கும் பரஞ்சோதி யார்மெய்ச்
செல்வமிகு சிறுத்தொண்டர்”

இப் பாவிலிருந்து சிறுத்தொண்டர் முன் பரஞ்சோதி யார் என்னும் பெயருடன் பல்லவ மன்னன் படையில் தளகர்த்தராகப்பணிபுரிந்தவரென்பது தெரியவரும். எனவே பல யுத்தங்களிற் பங்குபற்றிப் பல, ஆண், குழந்தைகளை வதஞ் செய்தார் என்பதும் பெறப்படும். அத்தோடு திரும்பி வீடு வந்த சமயங்களிலும் தமது வெற்றிப் புகழ்களை விபரிக்கும்போது தமது அன்புடை மனைவியாருக்கு எத்தனை எத்தனை பேர்களைக் கொன்று குவித்தாரென்பதையும் பலகாலும் சொல்லியிருப்பார். மேலும் பரஞ்சோதி யார் நரவதை செய்யும் கபாலிக மதத்துடன் கேள்வியள விலாவது சிறிது பரிச்சயம் உள்ளவர் என்பதை நினைவிற் கொள்ளல் வேண்டும். வடநாட்டரசனாகிய புலிகேசி பல் லவ மன்னனுக்கெதிராகப் படையெடுத்து வந்த காலந் தொட்டே, கபாலிகம் தமிழ்நாட்டில் பரவத் தொடங்கிய தென்பது சரித்திரம். மற்றைச் சாதாரண மக்களைப்போ லன்றி புருஷன் மனைவி இருவரும் இரத்தப்பயம் பெரும் பாலும் நீங்கியவர்களாக இருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் செய்த வினையின் பயனை அவர்கள் அனுபவிப்பதற்கான காலம் நேரிட்ட படியாலும் சுவாமி அவர்களுடைய பக் திப் பெருக்கை உலகுக்குக் காட்ட விரும்பியதாலும் அவ்வகை வேண்டுகோளை விடுத்தாரென்பது தேற்றம்.

கண்ணப்ப நாயனாரும் வேடனாராகையால் பலகாலும் பல மிருகங்களை அம்பெய்து கொன்றிருப்பார். அவருக்கும் அவருடைய செயலின் வினைப்பயனை அனுபவிக்க வேண்டிய நேரம் கை கூடிற்று. இறைவனும் அவருடைய பக்தியின் பெருமையை விளக்கும் வாயிலாக, நாயனார் மிருகங்களைக் கொல்வதற்கு எய்யப் பயன் படுத்திய அதே அம்பால் தனது கண்களை இடந்து எம்பெருமானது திருவிழிகளில் அப்பச் செய்யுந் திருவினையாடலை நடத்தியருளினார்.

இவ்விருவரும் பக்தி பண்ணும் விதம் எம்மனாரால் கனவிலுங் கருதற்பாலதல்லவென்பது வெள்ளிடை. ஆனால்

செய்த வினை வழுவாது தன் பயனை அளித்தே தீருமென்பது நன்கு புலனாகும். ஆகவே தீவினையை விலக்க முயல்வதே நாமடையும் பயன்.

பிறர் கருமத்தில் தலையிடல்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 'வேண்டுவார் வேண்டுவன ஈயும் இறைவன்' பரவை நாச்சியாரிடடம் தூதுபோனார். அதனையறிந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் சுந்தரர்மீது கடுஞ்சினங் கொண்டார். அதன் பயனாக ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனாரே கொடிய சூலை நோயாற் பீடிக்கப்பட்டு அல்லலுற்றார். இதிலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அரிய கற்பனை ஒன்றுண்டு. மேல்வாரியாகப் பார்ப்பதற்கு கலிக்காம நாயனருடைய கோபம் (Righteous indignation) முறையானதாகப்படும். அப்படியானால் அவருக்குச் சூலை நோய்வரல் முறையற்றதாகத் தோன்றும். இது சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம். இங்கு சுந்தரர் சுவாமியிடம் ஒரு உதவியை இரக்கிறார். சுவாமியும் அதற்கிணங்கி அவரது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுகிறார். ஆகவே அச்செயல் சுவாமிக்கும் அவரது அன்பனுக்கும் இடையே உள்ள ஒரு விவகாரம். அதில் மற்றவர் தலையிடுதல் தகாது. அப்படியானால் யார் என்ன பிழை செய்தாலும் மற்றையோர் பார்த்துக் கொண்டு வாழாவிருக்க வேண்டுமா வென்னுங் கேள்வி பிறக்கும். பிறர் தலையிடுவதும் விடுவதும் ஆங்காங்கு அமைந்துள்ள சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்திருக்க வேண்டும். சுவாமியே சுந்தரர்க்குத் தூதாகப் போனார் என்பதை உணராமையே கலிக்காம நாயனார் செய்த தப்பாகும்.

தீண்டாமை

இலங்கைவாழ் சைவ மக்களிடையே இன்று குற்றம் பலவிருப்பினும் அவற்றிற்கெல்லாஞ்சிகரமாகவிளங்குவது தீண்டாமையெனல் மிகையாகாது. சமய விஷயங்களில் சேய் நாடாகிய இலங்கை தாய்நாடாகிய இந்தியாவைத் தொன்று தொட்டுப் பின்பற்றி வந்திருக்கின்றது. தீண்டாமை விஷயத்தில் மாத்திரம் இந்தியாவின் முன்மாதிரியை இலங்கை பின்பற்றத் தயங்குவது மாத்திரமல்ல அது முட்டுக்கட்டையாகவும் இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடம் கோயில் போன்ற பொது நிலையங்களிலும் தீண்டாமை இன்றுந் தாண்டவமாடுவதால் எங்கள் நிலை பெரிதும் பரிதாபகரமானதாகும். அரசாங்கத்தின் கண்டிப்பால் பள்ளிக்கூடங்களில் தீண்டாமை ஒருவாறு ஒளிக்கப்பட்டாலும் கோயில்களில்

எதிர்ப்பு இன்னும் மிகவும் உரமாகவே இருந்து வருகிறது. எதிர்ப்பவர்கள் சொல்லும் ஒருகாரணம் 'தீண்டா'ச் சாதியினர் கோயிலுட் புகுதல் சாஸ்திர விரோத மென்பது. அவர் கூற்று உண்மையாயின் 'தீண்டா'ச் சாதியார் புகுந்து வழிபடும் இந்தியாவிலுள்ள கோயில்களிலிருந்தும் இலங்கையிலும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டைத் தவிர்ந்த மற்றைய இடங்களிலுள்ள கோயில்களிலிருந்தும் அங்குள்ள தெய்வங்களுள்லாம் அக்கோயில்கள் யாவும் தீட்டுப்பட்டுப் போனமைபற்றி அவற்றிலிருந்து புறப்பட்டு 'தீண்டா'ச் சாதியர் புகாதகோயில்களில் மாத்திரம் வந்து குடியிருக்க வேண்டும். அப்படித்தான் என்பதை தடை விதிக்கும் எவரும் சாதிக்கத் துணிந்து முன் வருவாரா? அது நிற்க,

ஒரு கோயிலுக்கண்மையில் வசிப்பவர்க்கு அண்மையை முன்னிட்டு அக் கோயிலை "எமது கோயில்" எனப் பாராட்டும் ஓர் உரிமை உண்டென்பது எவருக்கும் உடன்பாடாகும். எனினும் இன்று மற்றைய நாடுகளில் இருப்பவர் போலவே எமது சமுதாயத்தில் உள்ள "தீண்டாச்" சாதியார் உட்பட யாவரும் நடையுடை பாவனையில் சீர்திருத்தம் அடைந்துள்ளார்கள். ஆகவே ஒரு கோயிலுக்குச் சேய்மைக் கிராமங்களிலிருந்தும் "தீண்டாச்" சாதி மக்களும் அக் கோயிலுட் சென்று விரும்பியவாறு சுவாமி தரிசனம் செய்து செல்ல முடியும். ஆனால் தற்போதைய நிலையில் கோயில் உள்ள கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒருவர் அவ்விதஞ் சென்று தரிசிக்க முடியாது தடுக்கப்படுகிறார். எனவே ஒரு கோயிலிற் சென்று வழிபடும் உரிமை எவருக்குண்டோ அவரே அங்கு போகாது தடுக்கப்படுகிறார்.

“ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
கங்கை வார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகின்
அவர் கண்டர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே.”

எனத் திருவாய் மலர்ந்த நாவுக்கரசு சுவாமிகளை வந்தித்து வணங்கும் சைவ மக்களே இவ்விதம் செய்கிறார்கள். அந்தோ! இக் கொடுமை எப்போதொழியும்? இனி, சாதித்துவேஷம் பற்றிச் சைவர் போற்றும் பெரிய புராணங்கூறுவதைக் கவனிப்போம். பிராமணரான சம்பந்தப்பெருமான் வேளாள குலத்தவரான நாவுக்கரசரை "அப்பர்" என அழைத்தார். அப்பூதி அடிகளான பிராமணர் அப்பர்சுவா

மிகளின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பாதபூசை செய்த பின் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்து அவருடன் கூடவிருந்து உணவுண்டார். பிராமணரான சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வேளாளரான பரவையார் சங்கிலியாரை மணம் புரிந்தார். நீலநக்கர் என்னும் பிராமணோத்தமர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாருக்கும் அவரது மனைவியாருக்கும் தனது வீட்டில் அதுவும், யாக குண்டத்திற்கு அருகேயே தங்க இடமளித்தார். அவர்களுக்கு இல்லாத தீட்டா எமது சமயிகளைப் பற்றி அவர்களை நரகக் குழியில் தள்ளப் போகிறது. இதை இவர்கள் உணர்வார்களாக.

சம்பந்தர் சுந்தரர் போன்ற விரதிகள் செய்தவற்றை சாதாரண மக்களாகிய எம்மால் செய்ய முடியுமாவென ஓர் ஆட்சேபனை எழுப்புதல் காதிற் படுகிறது. அவர்கள் செய்வதைப் போல் ஒல்லும் வகையாவது நாம் செய்ய முயலாவிடின், பின் பெரிய புராணத்தை என்ன நோக்கோடு படிக்கிறோம் என்ற வினா எழும். அவர்களைப் பக்தி பண்ண எம்மால் இயலாதென்பதை முன்னரே கண்டோம். ஆகையால் ஒரு சிறு அளவிலாவது அவர்களுடைய சாதனைகளை நாம் பின்பற்ற முயல்வதின் அவசியத்தை நேயர்கள் உணர வேண்டும். எம்மைப் போன்றே ஆண்டவனின் குழந்தைகளாகிய "தீண்டாச் சாதியாரும் தமது விருப்பம் போல் சுவாமி தரிசனம் செய்து போவதால், எமக்கு ஒரு குறையும் நேராது. எமது நாயன்மார் காட்டிச் சென்ற வழியைப் பின்பற்ற இவ்வித இலகுவான முறையை நாம் கடைப்பிடிக்கலாம்.

விதி விலக்கு

மார்க்கண்டேயர் புராணத்தில் நடந்துள்ள சம்பவத்தையும் இத் தொடரில் குறிப்பிடுதல் உசிதமெனத் தோன்றுகிறது. மார்க்கண்டேயருக்கு வயது பதினாறு என்பது இறைவனார் கொடுத்த வரம். பதினாறு ஆண்டு முற்றவும் அறக்கடவுளாகிய யமன் அவரது உயிரைக் கவரச் சென்று பாசக் கயிற்றை வீசினான். மார்க்கண்டேயர் பூசையாற்றிக் கொண்டிருந்த இலிங்கத்திலிருந்து சிவபிரான் வெளிவந்து யமனை உதைத்தார். இறைவனது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தனது கடமையையே செய்யும் ஒருவன் இறைவனார் தண்டிக்கப்படுவது அநியாயமாகத் தோன்றும்.

அப்படியானால் பரம்பொருளே குற்றம் செய்கிறாரா? பின் அப்படியேன் நேர்ந்தது. ஒவ்வொரு விதிக்கும் விலக்கு உண்டு என்னும் கோட்பாட்டை யமன் அனுசரிக்கத் தவறியதாலேயே அவன் உயிரிழக்க வேண்டி வந்தது. சாதாரணமாக ஒவ்வொருவருடைய ஆயுள் முடிவிலும் யமன் அவரது உயிரைக் கவர்தல் முறையானாலும் சிவபக்தனாய் இறைவனை வணங்கிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயமென்பதை அவன் உணரத் தவறியதே அவன் இழைத்த குற்றமாகும். அரசாங்கத்திலோ வேறு வகையிலோ பொறுப்பான பதவி வகிப்பவர்கள் சட்டம் அப்படியிருக்கிறதெனக் கண்முடித் தனமாகக் கடமை புரியாது தங்களை முன்வரும் பிரச்சனைகளை விழிப்புடன் ஆராய்ந்து நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை இச் சந்தர்ப்பம் நன்கு விளக்குகின்றது.

பெரிய புராணத்தைப் படிப்போர்கள் பொது நோக்காக அறிய வருவது அதிற் காட்டப்பட்டிருக்கும் பக்தி மார்க்கம். அதற்குப் புறம்பாகச் சில நவீன கருத்துக்களை இங்கு எடுத்து வழங்கியுள்ளோம். அவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும் அறிஞர்கள் அவை பொருத்தமானவையெனக் கொள்வார்களென நம்புகிறோம்.

மாய உடம்பும் மாயா உடம்பும்

(ஆசிரியன்: மு. நவரத்தினராசா)

உலகிலே பிரமன் படைக்கும் மனித உடம்புகள் அழிந்து மாயமாக மறைந்து விடுகின்றன. இதனாலே இந்த உடம்பை மாய உடம்பென்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றோம். மாயஉடம்பு தாங்கிய மாந்தருள்ளும் புலவர்கள் கவிஞர்கள் என்னும் சிறந்த வகுப்பினர் பிரமதேவனைப்போல் சில உடம்புகளைப் படைக்கிறார்கள். இவர்கள் படைக்கும் கவிகள் செய்யுள்கள், பாட்டுக்கள் எனப் பெயர்பெறும் உடம்புகள் என்றும் மாய்ந்து போவதில்லை. அவை சாகாவரம் பெற்றனவாய் இந்த நிலவுலகில் என்றும் நிலை பெற்று வாழ்கின்றன.

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்ததெனினும் மலரவன்
வண்டமிழோர்க் கொவ்வான் — மலரவன் செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா
புகழ்கொண்டு மற்றிவர் செய்யு முடம்பு”

என்னும் அறநெறிச் சாரத்தில் காணப்பெறும் பாட்டு இதன்
உண்மையை நமக்கு வலியுறுத்துகின்றது.

கவிதையுலகில் பழந்தமிழுக்கு புத்துருவில் புதுமை
காட்டியவன் பாரதி. பாரதியின் புதுமை வழிபற்றிக் கவி
தைகள் புனைந்தவர் பாரதிதாசன். இந்த அடிப்படையில்
எண்ணிக்கையற்ற உயர்ந்த கவிதைகள் புனைந்தவர் கடந்த
ஓராண்டு எல்லைக்குள்ளாக நம்மையெல்லாம் விட்டுப்
பிரிந்த கவிஞர் பரமஹம்ஸதாசன் (திரு. மு. சுப்பிரமணியன்)
என்று கூறினால் அது மிகப் பொருத்தமான தொன்றாகும்.
வெறும் பொய்யுரையுமல்ல, புனைந்துரையுமல்ல.

கவிஞர் பரமஹம்ஸதாசன் பக்திச் சுவை செறிந்த
கவிதைகள் மட்டுமன்றித் தமிழுக்காகவும் சமுதாயத்தின்
நல்வாழ்விற்காகவும் ஆயிரக் கணக்கில் கவிதைகள் எழுதி
குவித்துள்ளார். சிறந்த நூல்கள் *The books for ever* என்று
ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப்படுவதுபோல் இவையும் என்றும்
வாழவேண்டிய நிலைபெற்றிளையுடையன.

சிறந்த அன்பு நண்பன் பரமஹம்ஸதாசன் எழுதிய
கவிதைகளுள் “வெறுங் கனவா?” என வினவும் தலைப்
பின் கீழுள்ள கவிதை அவரது இலட்சியம், திறமை, ஆவல்
அத்தனையையும் பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றன. பாரதியாரின்
கற்பனையுரை நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றது.

“கற்பனையூர் என்றோர் நகர் உண்டாம்
அங்கு கந்தர்வர் விளையாடு வாராம்
சொர்ப்பன நாடென்ற சுடர் நாடு
அங்கு சூழ்ந்தவர் யாவர்க்கும் பேருவகை”

என்னும் வரிகட்கும்

“துயருற்றார் இன்புற்றாரில்லை யாரும்
சுக துக்கம் பங்கிட்டுத் துய்த்தலாலே

பயமென்னும் விடப்பாம்பங்கில்லை; எங்கும்
பலவீனம் தலைகாட்டாப் பான்மையாலே
அயல் சொந்தம் என்னும் வழக்கில்லை; எங்கும்
அன்புச் சகோதரத்துவம் ஆள்வதாலே
உயர் சாதி கீழ்சாதியில்லை; மக்கள்
ஒரு குலமென்றனைவருமே உணர்ந்ததாலே”

என்னும்வரிகட்கும் உள்ளஒற்றுமைநயத்தினைநாமாகாண்கின்
றோம் இன்னும்,

“இல்லையென இரப்போரும் இலை ஈவாரும்
இலை எவரும் மனநிறைவு எய்தலாலே
கல்லாதார் கற்றாரென்றில்லை, யாரும்
கல்வியொன்றே கண்களெனக் கருதலாலே
சொல்வேறு செயல்வே நென்றில்லை; யாரும்
துய்த்த கல்வி முறைவாழும் துணிச்சலாலே
இல்லை உண்டு எனும் வாதமில்லை; தூய
இறை உணர்வு தனையெவரும் எய்தலாலே”

“வல்லரசுப் போட்டியில்லை சுயநலத்தால்
மண்ணுசை வெறியற்ற மாண்பினாலே
நல்லுயிரைக் கொன்றுண்ணும் நரகமில்லை
நமதுயி ரென்றுயிரை மதிப்பதாலே
தொல்லாதரும் மாய்கையெனும் சொற்களில்லை
தோற்றமெலாம் ஒன்றெனவே துணிந்ததாலே
இல்லறமா துறவறமா எதுமே லென்னல்
இலை எவரும் பற்றறவாழ்ந் திடுதலாலே

“சீதனத்தின் கொடுமையிலை ஆண்பெண்தாமே
தேர்ந்தெடுத்து வாழுமுறை தெரிந்ததாலே
காதலுக்கு மோதலில்லை நெஞ்சம் நெஞ்சம்
கலப்பதுவே இன்பமெனக் கண்டதாலே
ஆதலில்லை யெனிற்கா (தற்கொலை) யும் இல்லை
ஆயிரம் இன்பத்துறைகள் அறிந்ததாலே
மாதர் தமை அடிமைகொளும் வழக்கமில்லை
மாட்சிமிகு தாய்க்குலமாய் மதிப்பதாலே

இவை போன்ற உயர்ந்த கருத்துக்களால் ஒரு சிறந்த சமு
தாயம் எவ்வாறு உருப்பெறல் வேண்டும் என்பதனை அவ
ரது ‘வெறுங்கனவா’ தருகின்றது. இதுமட்டுமன்றி,

வள்ளுவர் பெருமான் அரும் பெரும் விஷயங்களையெல்லாம் இரண்டு குறுகிய அடிகளுள் அடக்கி அமைத்துள்ள சில அதிகாரங்களைக் “குறளோசை” என்னும் பெயருடன் இராக தாளங்களுக்கமைய இசைப்பாடல்களாக அமைத்துள்ளார். இவை இயற்புலவர்கட்கு மட்டுமன்றி இசைப்புலவர்கட்கும் பெரிதும் பயன்படக் கூடியனவாகும். அவற்றுள் ஒன்றினை ஈண்டுதருவாம்.

அன்புடமை

இராகம்: பில்ஹரி தாளம்: ஆதி

பல்லவி

அன்பிற்குண்டோ அடைக்கும் தாளே? பொங்கி அரும்பும் கண்ணீர் வலிய இரும்பையும் வென்றிடுமே

அனுபல்லவி

இன்புற்றவர் உலகில் எய்தும் சிறப்பனைத்தும் அன்புற்றமர்ந் துயிர்கட் கரும்பணி புரிந்தன்றோ?

சரணங்கள்

அன்பு பிறர் நலத்தில் ஆர்வம் தனையெழுப்பும் அது தரும் எல்லையற்ற அருநட்பெனுஞ் சிறப்பு என்பும் பிற உயிர்க்கே அன்புடையார் அளிப்பர் எல்லாம் தமக்கென அன்பில்லார் அகங்கரிப்பர் (அன்) 1

வன்பால் நிலத்தில் பட்டமரமும் தளிர்ப்பதுண்டோ? அன்பகத்தற்ற உயிர் வாழ்வும் அதைப் போலன்றோ? என்பிலதனை வெயில் எரித்துப் பொசுக்குதல் போல் அன்பிலதனை அறம் அடியோ டழித்திடுமே. (அன்) 2

மாயா உடம்பாம் கவிதைகளை யெல்லாம் படைத்து விட்டு மாய உடம்பினை உதறி விட்டு நண்பர்களும் உறவினர்களும் கலங்கி வாட கவிஞன் பரமஹம்சதாசன் அமரத்துவம் அடைந்து ஓராண்டு காலம் பூர்த்தியாகின்றது.

சிவானந்த சற்குரு திருத்தாள் வாழி!

(அருட்கவி சேதுராமனார்)

மெய்யாம் நெறியோதி வேதம் விளக்கம் செய்
ஐயா என்பாரை அருள் சேர் நெறி சேர்க்கும்
ஏய்ய எழிலார் சோலை இருட கேசத்தில்
முய்யார் சிவானந்த முனியின் இருதாளே. 1

வேண்ட நெறிபேணும் விழலார் வெறியாரை
ஆண்டாள்வது செய்யும் அடிமை - அது கொண்டே
ஏண்டான் மிகு கங்கை இருட கேசத்தில்
ஆண்டார் சிவானந்த அடிகள் அடிப்போதே. 2

சேய்ப்போல் பரிவாலே ஜீவன் சிவமாக
தாய்ப்போல் அன்பார்ந்து தவமார் துறைசேர்க்கும்
ஏய்வார் வடநாட்டில் இருடகேசத்தில்
போய்வாழ் சிவானந்த குருவின் பொலிதாளே. 4

காண வழிகாட்டி கரையைச் சேர்ப்பிக்கும்
நாண விசைபாடும் நல்லார் வல்லாரை
ஏணர் எழில் ஏய்ந்த இருடகேசத்தில்
மாணர் சிவானந்த மௌனீ மலர்த்தாளே. 4

ஊரில் ஒருமெய்மை உலகுக்கருள் செய்யும்
தேரில் சிவன்காட்டும் சிந்தை தெளிவிக்கும்
ஈரில் பொலி நீர்சேர் இருடகேசத்தில்
மாரில் சிவானந்த வள்ளல் தளிர்த்தாளே. 5

துஞ்சா வகைசெய்து துஞ்சப் போவாரை
அஞ்சாதீர் என்றே அணைத்து அருள் ஊட்டும்
எஞ்சா நீர் பாயும் இருடகேசத்தில்
மச்சார் சிவானந்த மறையோன் எளித்தாளே. 6

நாடே நகர் எங்கும் நலியா நல்வாழ்க்கை
வீடே புகுமாறு விதியை மதிகாட்டும்
ஏடே பயில்வார் சூழ் இருடகேசத்தில்
நீடே சிவானந்த நிமலன் நெறித்தாளே. 7

கல்லா உளத்தார்கள் கற்றூர் அவர் எல்லாம்
கொல்லா விரதத்தை கொள்ளக் குறிப்பிக்கும்
எல்லாரும் தாமும் இருடகேசத்தில்
நல்லார் சிவானந்த ஞானீர் நளிர்த்தாளே. 8

வேதம் வேதாந்தம் விரிநூல் பலவான
போதம் புணர்விக்கும் புலமை பெறச்செய்யும்
ஏதம் இல்லாத இருடகேசத்தில்
நாதன் சிவானந்த நாவன் பாதமே. 9

துறவின் நிலைதன்னை சுட்டிக் குறிகாட்டும்
பிறவிப் பிணிதீர்க்கும் பேசில் பெரிதாகும்
இறவில் நெறியார்வார் இருடகேசத்தில்
அறவன் சிவானந்த அண்ணல் அடிப்பூவே. 10

யோகம் பயில்விக்கும் உலகாயதம் வெல்லும்
தாகம் தணிவிக்கும் ஸதவம் தேர்வார்க்கே.
ஏகம் பொருள் என்னும் இருடகேசத்தில்
ஆகன் சிவானந்த அமலன் அடிப்போதே. 11

நூல்கள் துறைகாட்டும் நுட்பம் உணர்விக்கும்
தாள்கள் புகழ்பாட தருணம் சேர்ப்பிக்கும்
ஏல்கொள் விரிநீர்க்கும் இருடகேசத்தில்
கால்கள் சிவானந்த கடவுள் உடையவே. 12

கபீர் வாக்கு

பிரபுவே! நீ ஒருவன்தான் எனக்கு. தேவு மற்றொன்
றில்லை. மற்றொருவன் உண்டென்று சொன்னால், அவன் வேறு
குலத்தவனாக இருத்தல் வேண்டும். சொல்கிறவன் உண்மை
யான அடியார் குலத்தோனாக இருத்தல் ஒண்ணது; அல்
லது சுட்டப்பட்ட மற்றொன்று தெய்வமாக இருத்தல் ஆகாது.

அமரநாத் யாத்திரை

(ஸ்ரீ ஓங்காரானந்த சரஸ்வதி)

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

குகையோ சுமார் நூறடி அகலம் என்பதடி உயரம் ஐம்பதடி உள்ளிடை உடையதாக இருந்தது. இவ்வாறான ஓர் பெரிய சுற்குகை, அழகான அமைப்பு; குகையின் உச்சியிலிருந்து எல்லா இடங்களிலும் நீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. குகையின் வாசலுக்குச் சென்றேன். பக்தர்கள் கூட்டம் திரளாக இருந்தது. தரிசித்தவர்களைத் தாமதிக்க விடாது அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தனர். ஓ! பகவானே! இத்தனை கஷ்டப்பட்டு உனது சந்நிதியில் வந்த எனக்கு சிறிது நேரம் நிம்மதியாக நின்று உன்னைத் தரிசித்து ஆனந்திக்கும் வாய்ப்பை அளிக்க மாட்டாயா! என்று வேண்டினேன். குகைக்கு முன்பாக இரும்புக் கம்பியினாலான வேலியும் கேற்றும் போடப்பட்டிருந்தது. வாயிலில் பக்தர்கள் நெருக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து கொண்டிருந்தனர். நானும் நுழைந்து உள்ளே சென்றேன். கண் திமிர்த்து விட்டது, உள்ளம் உருகி விட்டது. உணர்வு மறைந்து விட்டது. ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்த வெண்மையான பனிக் கட்டியினாலான சுமார் 15 அடி உயரம் 6 அடி அகலமுமுடைய சிவலிங்கத்தின் காட்சி அதன் சிறப்பு வார்த்தையால் கூறக்கூடியதல்ல. அனுபவித்து உணரக்கூடியதொன்றாகும். அடியிலும் லிங்க பீடம் போன்று உறைந்த பனிக் கட்டி. பக்தர்கள் தாங்கள் கையில் கொண்டு சென்றதை அதன் முன்பாகப் போட்டு விட்டு வழிபட்டுக் கொண்டும் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டும் பாடி ஆடிக்கொண்டும் நின்றனர். எனது கண்களிலும் ஆனந்தக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்தது. என்னென்னவோ பாடல்களை யெல்லாம் வாய் பாடியது. சுமார் அரை மணி நேரம் அவ்வாறே என்னை மறந்து பேரின்பத்தில் திளைத்து நின்று விட்டேன். எனது நிலையைக் கண்ட ஏவலாளர்களுக்கும் என்னைப் போகும்படி சொல்ல வாய் எழவில்லை. எப்படியும் மற்றவர்களும் இவ்வின்பத்தைப் பெறுவதற்கு நான் தடையாக இருக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் தோன்றியதும் முன்பாகச் சென்று அங்கு நின்றவரிடம் பிரசாதம் தரும்படி கைகளை

நீட்டினேன். உரியாத ஓர் தேங்காயைத் தூக்கிக் கையில் கொடுத்தார். எனது கையிலிருந்த சிவந்த துணியினால் கட்டப்பட்ட பூசைப் பொருட்கள் அடங்கிய பொட்டணத்தையும் முன்பாக வைத்து அமரநாதப் பெருமானுக்கு அர்ப்பணித்து மீண்டும் அவைகளைப் பிரசாதமாகப் பெற்றுக் கொண்டு நெற்றியிலும் பொட்டிட்டுக் கொண்டு நகரலானேன். அதே குகையில் இன்னும் இரண்டு சிறிய லிங்கங்கள் வறு பக்கத்தில் காட்சியளித்தன. அவைகளையும் தரிசித்துக் கொண்டு வரும் போது ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்து ஓர் சிறிய குழியிலிருந்தும் தீர்த்தத்தை எடுத்து எல்லாருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நானும் எனது கையிலிருந்த போத்தலை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டேன். இன்னோடத்தில் ஒருவர் இருந்து குகையைத் தோண்டி விபூதி எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நானும் அதையும் கைகளை நீட்டிப் பெற்றுக் கொண்டேன். இத் தேங்காய், வில்வம், தீர்த்தம், விபூதி இவைகளை நானே அனுபவித்து விடாமல் கையில் பாதுகாவலாகக் கொண்டு வந்து என்னை நாடி வரும் அமரநாதனின் பக்தர்களுக்கு இன்றும் பிரசாதமாகக் கொடுத்துக் கொண்டு

அந்தக் குகையின் முன்பாக இருந்த இருப்புக் கேற்றில் இரு புறக்கள் இருந்ததாகப் பக்தர்கள் கூறினர். எனக்கோ நானிருந்த அந்த நிலையில் அந்தச் சிவலிங்கத்தைத் தவிர வேறேதுமே கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. நானும் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எனது அகில பாரத யாத்திரையில் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலுமுள்ள எத்தனையோ புகழ் பெற்ற, பாடல் பெற்ற ஆலயங்களைத் தரிசித்திருக்கிறேன். அதே இமயமலையிலுள்ள பத்திரிநாத், கேதார்நாத் என்ற சேத்திரங்களுக்கும் சென்று தரிசித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் அமரநாதன் தரிசனம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது போன்று ஏதும் இருக்கவில்லை.

பரம்பொருள் சகுணப் பிரம்மமாகவும், நிர்க்குணப் பிரம்மமாகவும் விளங்கும் தத்துவம் அங்கு இலகுவில் விளங்கி விடுகிறது. பரம்பொருளின் சகுணத் தன்மையை இயற்கையின் மூலம் காணலாம். பரம் பொருளின் பிரபாவத்தை இயற்கை விளக்குவது சிறிது. இயற்கையின் மூலம் இறைவனின் மகிமையை அறிவது அவனை அறிவ

தற்கு நிகராகிறது. இயற்கையில் காணப்படும் சிறப்பனைத் தும் இறைவனுடைய மகிமையாகிறது. இறைவனின் மகிமையை இயற்கையிலுள்ள பொருட்கள்தான் எடுத்து விளக்குகின்றன.

அவ்விடத்தில் அந்தக் குகையையும் அப்படியான சிவலிங்கத்தையும் எந்தச் சிற்பி செய்திருக்கக்கூடும். அந்தச் சிற்பியேதான் செய்திருக்க வேண்டும். அப்படிப் பனிப்படலங்களால் சூழப்பட்ட மலைகளுக்கிடையில் இப்படி அழகான காட்சி ஏன் அமைந்தது? யாருக்காக அமைந்தது? இது எதை விழக்குகிறது என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் விடை நாமே ஆழமாகச் சிந்தித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்.

குகையிலிருந்து விழும் நீர்தான் அப்படி உறைந்து லிங்கமாகிறது என்பதுதான் ஆராய்ச்சி. அப்படியானால் குகையின் எல்லா இடங்களிலும்தான் நீர் சொட்டுகிறது! அப்படித்தான் சொட்டும் நீர் உறைந்தாலும் எப்படிச் சிவலிங்க வடிவத்தில் உறைந்தது. அந்த ஒரு இடத்திலுள்ள குழியில் மட்டும் அதுவும் அதே குகையினுள் எப்படி அந்தத் தீர்த்தம் உற்பத்தியாகிறது? ஏன் அது அள்ள அள்ளக் குறைவதில்லை. விபூதி எப்படித் தோன்றியது என்பன எல்லாம் நாங்களே ஆழமாகச் சிந்தித்து விடை தேட வேண்டிய கேள்விகள்.

திரும்பி வரும்போது என்னிலும் புதிய உற்சாகம். சுறுசுறுப்பும் அகமகிழ்ச்சியும் தோன்றியது. அமரநாதனை மீண்டும் நினைந்து பூசிக்க வேண்டுமென்பதற்காக அமர கங்கையில் கிடந்த கற்களிலும் சிவவற்றை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் மீண்டும் பஞ்சதரணியை வந்தடைந்தேன். அப்போதுதான் பகல்முழுவதும் சாப்பிடவில்லையே என்ற எண்ணமும் தோன்றியது. ஏதோ கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஓய்வெடுத்தேன். இம்முறை அமரநாதனைத் தரிசனம் செய்தவர்களின் தொகை சுமார் ஆறாயிரம்பேர் எனக் கணக்கெடுப்போர் கூறினர். எல்லோருமே அப்பூரணை தினத்தில் தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு இருட்டாகுவதற்கு முன்பு அமரநாதப் பெருமானை தனிமையாகவிட்டு பஞ்சதரணிக்கு வந்துவிட்டனர். முன்பு கைலாச யாத்திரை சென்றிருந்தவர்களும் சிலர் அமரநாதன் தரிசனத்திற்காகவும் வந்திருந்தினர். தரிசனம் செய்து வந்த அன்றே சிலர் பஞ்சதரணியில் தங்காமலே திரும்பிவிட்டனர். நாங்களும் மறுநாள் காலையில்தான் திரும்பினோம்.

எனக்கோ நடக்க முடியவில்லை. கால்களெல்லாம் நடக்க மறுத்துவிட்டன. கைகள் அசைய நிமிர மறுத்து விட்டன. அக்குளிரில் இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்கள் தங்குவதும்புத்தியல்லவென எனக்குத் தோன்றியது. ஆகவே! குதிரை ஒன்றை ஏற்படுத்தி அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு அன்றிரவு ஏழு மணியளவில் எல்லா இடங்களையும் தாண்டி மீண்டும் பஹல்காம் வந்து சேர்ந்தேன். சங்கன் வாரியில் வரும் போது ஒரு தர்மகர்த்தா வழியில் வந்தவர்க்கெல்லாம் பூரி கிழங்கு உண்பதற்குக் கொடுத்து, குடிப்பதற்குச் சூடான தேநீரும் கொடுத்தார். என்னையும் அழைத்தனர். நானும் குதிரையை விட்டிறங்கி அதைப் பெற்றுச் சாப்பிட்டுப் பசியாறினேன். அவ்வாறே வேரோரிடத்தில் சிலர் நின்று குதிரைச் சாரதிகளுக்கெல்லாம் ரொட்டியும் தேநீரும் கொடுத்துதவினர் எனது சாரதியும் அவைகளைப் பெற்றுக் களை தெளிந்தார். தங்களுக்குத் துணைக்காக யாத்திரிகர் கொண்டு சென்ற குதிரைகளில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட குதிரைகள் குளிர் தாங்க முடியாது செத்து வழியில் கிடப்பதையும் கண்டேன். மலையிலேயே சீவிக்கும் குதிரைகளுக்கே அக்கதியென்றால் மனிதர் எவ்வாறு குளிரினால் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்களென எண்ணிப் பாருங்கள், பகவானே! பிறருக்காக அக்குதிரைகள் தங்களுையே தியாகம் செய்துவிட்டனவே, அவைகளுடைய ஆத்மாக்களுக்காவது நீதான் ஆத்மசாந்தியளிக்க வேண்டுமென்று எனக்குள் அமரநாதனை வேண்டிக் கொண்டேன்.

திரும்பி வந்தபோது முகங்களும் கை, கால்களும் கரியாகக் கறுத்து, வெடிப்புற்று முன்பிருந்த தோற்றம் மாறிவேறே தோ விலங்கினங்கள் போன்றிருந்தது.

பரிசுத்த வெண்மையாகக் காட்சியளிக்கும் அந்த அமரலிங்கம், அதுவும் இயற்கையினாலேயான லிங்கம் உள்ளத்தின் கண் பரிசுத்தத் தன்மையை ஊட்டுகிறது. உள்ளத் தூய்மை பெறுவதைத் தவிர வாழ்க்கையில் நாம் பெறவேண்டிய பேறுவேறு என்ன இருக்கிறது. அமரநாதன் தரிசனம் உள்ளத்தை தூய்மைப்படுத்துவது போன்று. அமரநாதனிடம் செல்லும் யாத்திரை உடலையும் உறுதிப்படுத்தி, உள்ளம் தூய்மை அடையக்கூடிய பக்குவத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. நாம் புனிதவான்கள் ஆவதற்கு தூய உறுதியான உள்ளமும் அவசியம். அவ்விரண்டும் அமரநாத்யாத்திரிகர்களுக்குவந்துவாய்ப்பதால் அவர்கள் புனிதவான்கள் ஆகின்றனர். இத்தரிசனம்

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புடையீர்!

இறைவன் திருவருளால் ஆத்மஜோதிக்கு 17 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகி 18வது ஆண்டு ஆரம்பமாகி நான்காவது இதழும் வெளிவந்துள்ளது. பல சந்தா நேயர்களுடைய ஆதரவினாலேயே ஜோதி மாதந்தோறும் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வழக்கம்போல அன்பர்கள் அனைவரும் புத்தாண்டுச் சந்தாவை அனுப்பி வைக்குமாறு அன்புடன் வேண்டுகின்றோம். சந்தா நேயர்கள் தமது சந்தா இலக்கங்களைக் குறிப்பிடுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இந்தியாவிலுள்ள சந்தா நேயர்கள் வழக்கம் போல்

R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ட்ரிஸ்,

அரிசிப்பாளையம், சேலம் - 9.

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பி வைப்பதோடு

இவ்விடமும் அறியத்தருவீர்களாக.

ஆத்மஜோதி நிலையம்,

நாவலப்பிட்டி, (சிலோன்)

அச்சிடுவிப்போர்:- ஆத்மஜோதி நிலையத்தினர்

அச்சிடுவோர்:- ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகத்தினர்

வெளியிட்ட திகதி:- 14-2-66.